

Naar en Henrettelse foregaar i Overværelse iffe blot af forskjellige Embedsmænd, som dertil beordres til at være tilstede, men tillige i Overværelse af Personer, der særlig have faaet Afgang til at være tilstede, dels gjennem Repræsentanterne for den Kommune, hvor Henrettelsen foregaar, og dels igjennem Repræsentanterne for den Kommune, hvor Forbrydelsen har fundet Sted, naar der fremdeles aabnes fortrinlig Afgang for Pressens Repræsentanter til at overvære en saadan Henrettelse, hvilke naturligvis nok skulle sørge for at bringe Efterretning om Alt, hvad der er passeret, til detstore Publikumskundskab og vistnok paa en langt fuldstændigere og paalideligere Maade, end det vil ske ved den mundtlige Forplantning fra blotte Dienvidner, og naar der endelig foruden disse, om jeg saa maa sige, Kommunernes og Pressens Repræsentanter tillige forudsættes at maatte blive et større Antal Bladser for Publikum i Almindelighed, saa er der givet en saadan Afgang for Offentligheden til at kontrollere Alt, hvad der foregaar, at det forekommer mig, at det maa være en ihjellig Fantasi, der kan forestille sig, at iffe destomindre Misbrug skulde finde Sted. Det forekommer mig endvidere, at, hvis der iffe destomindre skulde udbrede sig Forestillinger i Befolkningen om, at Misbrug finder Sted, saa vilde disse Forestillinger fremtræde som saa ubegrundede, at der iffe er nogen som helst Foie til at tage Hensyn dertil. Det forekommer mig, at det maa siges, at der er saa liden Begrundelse for saadanne Forestillinger, at det neppe kunde forsvares af Hensyn til deslige ubegrundede Forestillinger at tilfidesætte Hensyn, som iøvrigt maatte anses for at være berettigede. Det forekommer mig, at, naar det maa erkjendes, at det mindre væsentlig af Hensyn til den Domsældte, men særlig af Hensyn til den Betydning og Indflydelse, som den offentlige Henrettelse overhovedet kan have i uheldig Retning paa den store Masse af Befolkningen, maa anses for i og for sig det Onskeligste iffe at lade deslige blodige Skuespil foregaa offentlig, vilde det iffe være anbefalelsesværdigt at tilfidesætte disse Betragtninger af Hensyn til de omtalte formentlige Forestillinger, der let skulde kunne udbredes, naar, som sagt, den hele Alt indrettes paa en saadan Maade, at den giver fuldstændig Ret til at sige: det er Forestillinger, som iffe kunne hvile paa nogen som helst retfærdiggjørende Grund. Jeg skal endelig sige en Ting til. Det hedder i Mindretallets Betænkning: „De Forhold, under hvilke den sidste Henrettelse — der dog har været Foranledning til Ønsket om en Reform paa dette Omraade — har fundet Sted, synes i høi Grad at tale for, at en saa vigtig

Omordning opsættes“. Jeg maa tilstaa, det er mig iffe ganske klart, hvad Mindretallet i denne Udtalelse egentlig har sigtet til. Mig vilde det forekomme, at de Forhold, under hvilke den sidste Henrettelse har fundet Sted, tværtimod i høi Grad opfordre til at give ordnende Bestemmelser for Henrettelser i Fremtiden. Det er da en væsentlig Ting, som vil vindes ved at følge Lovforslaget og Flertallets Indstilling, at man derved kommer ind paa at give saadanne nærmere ordnende Bestemmelser, som Erfaringen har vist, der godt kan trænges til, hvorimod man ved at følge det ærede Mindretallets Indstilling og indskrænke sig til at ombytte Haandøye med Faldøye bliver staaende paa det samme Sted, hvor man nu staaar. Man vil da iffe faae nogen af disse nærmere ordnende Regler og Bestemmelser, som det forekommer mig, at man maa erkjende, at man nu savner. Mindretallets Indstilling, der, efter hvad Thingets høitærede Formand nys udtalte, jo vil komme først under Afstemning, gaar ud paa, at man skal indskrænke Lovforslaget til at foretage denne Ombytning af Haandøye med Faldøye i Straffelovens § 10. Om denne Forandring ere, som sagt, Alle enige, men man maa jo vide, at man, idet man stemmer for denne Forandring, tillige stemmer for et Forslag, der gaar ud paa, at den Forandring, hvorom der her er Tale, skal indskrænkes til den Forandring alene (Afbrydelse). Det gjør man selvfølgelig, og deraf følger altsaa, at, dersom Mindretallets Forslag maatte blive vedtaget, saa er dermed den øvrige Del af Lovforslaget, som gaar ud paa at give nærmere Regler for, hvorledes Henrettelsen skal foregaa, bortfalden, og saa staa vi altsaa i Fremtiden paa det samme Punkt som hidtil, at vi iffe have Regler for, hvorledes Henrettelsen skal foregaa, at den ligesom hidtil skal foregaa med fuld Offentlighed. Naar man altsaa mener, at den nuværende Ordning i denne Henseende iffe kan bifaldes, saa kan man heller iffe bifalde eller stemme for Mindretallets Indstilling. — Jeg skal endnu kun gjøre to Bemærkninger; den ene er den, at, hvis Flertallets Forslag under Nr. 3 maatte blive vedtaget, hvilket gaar ud paa, at en større Del af Lovforslaget skal henstydes til en særlig Lov, vil der altsaa, ogsaa efter hvad den høitærede Formand mener, blive særlig at indbringe et Forslag i Overensstemmelse med, hvad Udvalgets Flertal har indstillet i sin Betænkning. Udvalgets Flertal gaar naturligvis ud fra, at dette særlige Lovforslag skal følges med det Lovforslag, der gaar ud paa en Forandring i Straffelovens § 10, saaledes at dette sidste Lovforslag iffe skulde kunne udkomme som